

Udvalgets Arbejde har samlet sig om to Hovedspørgsmaal, nemlig 1) hvem skal betale Afgiften c: foretage Fakturaernes Stempling, 2) af hvilken Værdi skal Afgiften betales.

Med Hensyn til det første Spørgsmaal, *hvem der skal betale Afgiften*, skal man bemærke følgende: Medens det oprindelige Regeringsforslag af 1917 lagde Pligten til Stemplingen udelukkende paa Førstehaanden (Fabrikanten og Indføreren), medtog Loven af 13. Oktober 1917 Andenhaanden (Grossisten) i de Tilfælde, hvor Varen gennem dette Mellemed gaar over i Detailhandelen. Afgiften berigtiges altsaa efter den gældende Lov altid paa det Tidspunkt, da Varen **afsættes** til Detaillisten. Man har **vel** fra en gros Handelens Side **stadig** anset det for en Byrde at skulle foretage den i bestemte Former foreskrevne Fakturering og Stemplingen og for saa vidt ønsket sig fritaget for den. Paa den anden Side har man ment, at visse tilvante Omsætningsformer vanskeligt kunde trives, naar Mellemandleren blev stillet anderledes overfor Beskatningen end Fabrikanten og Indføreren, og at overhovedet en gros Handelens Selvstændighed kunde svækkes ved at indtage en Særstilling i dette Forhold. Den sidstnævnte Betragtning er blevet den sejrende, og overensstemmende hermed er Reglen i den gældende Lovs § 4 uforandret gaaet over i Udvalgets Forslag.

Den med Afgiftsberigtigelsen forbundne Ulejlighed mener man vil blive en Del formindsket ved de Ændringer, som Forslaget iøvrigt frembyder, og dette Forhold har selvfølgelig ogsaa bidraget til at svække en gros Handelens Modstand mod at skulle være med ved Afgiftsberigtigelsen. Fra det administrative Synspunkt set maa det betegnes som en principiel Fordel, at der altid ved Afsætning af Cigarer og Cigarillos til en Detailhandler skal foreligge en stemplet Faktura, og ved de Ændringer, der er **foreslaaet** til Lovens § 3, maa det antages, at ogsaa de administrative Vanskeligheder ved den nugældende Ordning **vil blive** betydelig formindsket.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal: *af hvilken Værdi skal Afgiften svares*, stod forskellige Udveje aabne, og de er grundig drøftet i Udvalgets Møder. Man var sig bevidst, at Tyngdepunktet i Forhandlingerne laa i dette Spørgsmaal, idet Enighed herom sandsynligvis vilde medføre en nogenlunde let Udvej af, hvad der iøvrigt laa for.

Hvad det gjaldt om at opnaa, var med Udgangspunkt i den gældende Lovs Princip at bestemme den afgiftspligtige Værdi saaledes, at Beskatningen kom til at staa i et nogenlunde ligeligt Forhold til dens principielt rigtigste Grundlag Detailprisen, og saaledes, at man ikke gik berettigede Erhvervsinteresser for nær.

For at naa til en rationel Løsning var det nødvendigt at sondre Varerne i visse Grupper efter deres industri- og handelsmæssige Art. De indenlandske Varer falder herefter i to Hovedgrupper, nemlig Fabrikernes saakaldte Prislister- (Katalog-) eller Lagermærker paa den ene Side og Særmærker paa den anden Side. — *Prislistermærkerne* fremstilles efter Fabrikantens egen Sammenstilling af Raastof, Forarbejdningsmaade (Haandarbejde, Formarbejde o. s. v.) og Udstyrelse og er beregnet til Salg i større og mindre Partier til Virksomhedens Kundekreds i Almindelighed. Afsætningen sker dels umiddelbart til Detailhandlere dels gennem Grossister. Sker Afsætningen til Detaillister, bærer Fabrikken selv alle en gros Handelens Omkostninger, og Prislister(Katalog)prisen er derfor beregnet saaledes, at den indbefatter disse Omkostninger. Sker Afsætningen gennem Grossist, overgaar en gros Handelens Omkostninger helt eller delvis til Grossisten, hvis Fortjeneste almindeligvis fremkommer ved, at han af Fabrikken faar en Rabat paa Katalogprisen. Naar Grossisten faar Fabrikantens Prislistermærke under det samme Navn, hvorunder Fabrikanten selv **afsætter** det til Detailhandlere, vil han som Regel være ude af Stand til at opnaa en højere Pris for Varen end Fabrikanten selv. Undertiden leverer Fabrikanten sit Prislistermærke med en anden